



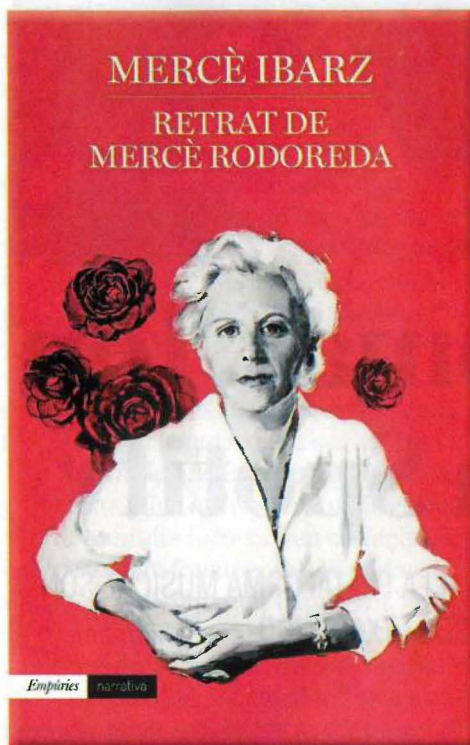
Il·luminacions

Mercè Ibarz ha escrit un senyor llibre. L'ha intituat *Retrat de Mercè Rodoreda*. Hi ha una evident evolució entre la biografia que escrigué en 1991 i aquesta del 2022, per acumulació de dades, per l'escriptura, per la interpretació, per un certa gosadia de dir les coses pel seu nom fins i tot quan no es poden anomenar. L'evolució em sembla molt positiva no tant per les novetats, que són de detall, de documentació, sinó sobretot per la interpretació de les novel·les.

El llibre correspon a un moment, el de la vellesa, en què l'autora recull, edita i conforma tots els llibres de narrativa que ha escrit i els assajos sobre Mercè Rodoreda que ha anat redactant al cap dels anys. S'assembla a una mena de testament literari.

La forma és la biografia amorosa-sentimental, político-literària. Dins la meua ancestral ignorància en aquella biografia vaig començar a entendre el rerefons biogràfic d'*Aloma*, per exemple. En aquest *Retrat* es comença a veure el rerefons polític de les seues novel·les angulars: *La plaça del Diamant*, *El carrer de les Camèlies* i *Mirall trencat*. En alguns casos molt palès, en altres menys.

El lector hi trobarà el nom dels contes que tenen un fil o cabdell biogràfic, viscut, i els que corresponen més a altres formes d'imaginació; els lligams amb les ciutats on va viure i amb les persones que va conèixer, les que va estimar o odiar. Suggerix tot de relacions amb pin-



EL LLIBRE CORRESPON A UN MOMENT, EL DE LA VELLESA, EN QUÈ L'AUTORA RECALLA TOTS ELS LLIBRES QUE HA ESCRIT RODOREDADA

tors (també amb l'experiència de pintar) i estableix connexions d'estil amb el cinema que va veure. En conjunt convida a una relectura activa de l'obra de Rodoreda, amb il·luminacions concretes.

A vegades, parla més d'ella mateixa que de la Rodoreda. Com ara quan escriu sobre el valor d'escriure com una forma de viure, quan escriu sobre els lligams amb el cinema, quan estableix una teoria de la memòria com a palimpsest.

Retrat de Mercè Rodoreda vol ser un cant d'amor a la diferència i a l'estil de Rodoreda. Potser més que estil el que observa són trans-

mutacions, ocultacions, alquímies, destil·lacions, fermentacions, mirades i innocències. Lectures en silenci. Excessos i soledats. Amistats i disputes.

Escriu des de l'experiència, des del fetitxisme de veure i sentir els llocs on ha viscut l'autora; cerca perspectives a través de la documentació, per exemple, els comentaris d'Anna Murià; insereix les seues interpretacions en el cos del treball, de trellat biogràfic.

Valora les darreres obres, *La Mort i la Primavera* i *Quanta, quanta guerra...*, com a fora dels estereotips, en què brega l'autora a la vellesa.